

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 75/22
U Luxembourg 5. svibnja 2022.

Presuda u predmetu C-179/21
Victorinox

Trgovac koji nudi, na stranicama poput Amazona, robu koju nije sam proizveo mora obavijestiti potrošača o proizvođačevu jamstvu ako ga je on učinio središnjim ili odlučujućim elementom svoje ponude

Društvo *absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG* (u daljnjem tekstu: *absoluts*) nudilo je na prodaju, na platformi za internetsku trgovinu Amazon, proizvod švicarskog proizvođača. Internetska stranica Amazon na kojoj se nalazila ta ponuda nije sadržavala nijednu informaciju o bilo kakvom jamstvu koje nudi *absoluts* ili treća osoba, nego je u rubrici naslovljenoj „Ostale tehničke informacije” sadržavala poveznicu putem koje je korisnik mogao pristupiti informativnom listu koji je sastavio proizvođač.

Smatrajući da društvo *absoluts* nije pružilo dovoljno informacija o jamstvu koje nudi proizvođač, konkurentsko društvo podnijelo je, na temelju njemačkog propisa o nepoštenom tržišnom natjecanju, tužbu kojom je tražilo da *absoluts* prestane nuditi takve ponude. Budući da je predmet stigao do Bundesgerichtshofa (Savezni vrhovni sud, Njemačka), potonji je izrazio sumnje u vezi s pitanjem je li trgovac koji se nalazi u situaciji društva *absoluts* dužan potrošača, na temelju Direktive o pravima potrošača¹, obavijestiti o postojanju komercijalnog jamstva koje nudi proizvođač. Taj se sud također pita o opsegu takve obveze i o uvjetima pod kojima ona nastaje.

Sud svojom presudom presuđuje da je **trgovac** na temelju Direktive o pravima potrošača **dužan potrošaču prije sklapanja ugovora pružiti informacije o proizvođačevu komercijalnom jamstvu kad potrošač ima legitimni interes dobiti te informacije** kako bi donio odluku o tome da se ugovorno obveže prema trgovcu. Sud također presuđuje da te informacije moraju uključivati svaku informaciju o uvjetima za primjenu i ostvarenje prava iz takvog jamstva, koja potrošaču omogućuje donošenje takve odluke.

Ocjena Suda

Kao prvo, kad je riječ o pitanju je li trgovac dužan potrošača obavijestiti o postojanju proizvođačeva komercijalnog jamstva², Sud pojašnjava da ta obveza, kad se predmet ugovora odnosi na robu koju je proizvela osoba koja nije trgovac, mora obuhvatiti sve bitne informacije koje se odnose na tu robu kako bi potrošač mogao odlučiti želi li se ugovorno obvezati prema trgovcu. Prema mišljenju Suda, te informacije obuhvaćaju glavne značajke robe³ i načelno sva jamstva koja su s njom neraskidivo povezana, među kojima je i komercijalno jamstvo koje nudi proizvođač. Međutim,

¹ Direktiva 2011/83/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2011. o pravima potrošača, izmjeni Direktive Vijeća 93/13/EEZ i Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 85/577/EEZ i Direktive 97/7/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2011., L 304, str. 64.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 8., str. 260.; u daljnjem tekstu: Direktiva o pravima potrošača)

² Članak 6. stavak 1. točka (m) Direktive o pravima potrošača. Na temelju te odredbe, prije nego što ugovor na daljinu ili ugovor sklopljen izvan poslovnih prostorija ili bilo koja odgovarajuća ponuda postanu obvezujući za potrošača, trgovac mora na jasan i razumljiv način kupcu pružiti informacije o postojanju i uvjetima pružanja pomoći nakon prodaje, postprodajnih servisa i komercijalnih jamstava.

³ Ta obveza predviđena je u članku 6. stavku 1. točki (a) Direktive o pravima potrošača.

Sud ističe da **se bezuvjetna obveza pružanja informacija o proizvođačevu komercijalnom jamstvu**, iako pružanje takvih informacija potrošaču osigurava visoku razinu zaštite, **čini neproporcionalnom** u svim okolnostima. Naime, takva bezuvjetna obveza obvezala bi trgovce na obavljanje zahtjevnog posla prikupljanja i ažuriranja informacija povezanih s tim jamstvom iako se oni nužno ne nalaze u izravnom ugovornom odnosu s proizvođačima i iako pitanje komercijalnog jamstva proizvođača načelno nije obuhvaćeno ugovorom koji namjeravaju sklopiti s potrošačem.

Stoga Sud smatra da je **trgovac** u okviru odvagivanja između visoke razine zaštite potrošača i konkurentnosti poduzetnika **dužan potrošaču prije sklapanja ugovora pružiti informacije o proizvođačevu komercijalnom jamstvu samo ako potrošač ima legitimni interes dobiti te informacije** kako bi donio odluku o tome da se ugovorno obveže prema trgovcu. Ta trgovčeva obveza stoga ne nastaje zbog same činjenice postojanja tog jamstva, nego zbog postojanja takvog potrošačeva legitimnog interesa. U tom pogledu, Sud pojašnjava da **taj legitimni interes osobito postoji kad je trgovac proizvođačevo komercijalno jamstvo učinio središnjim ili odlučujućim elementom svoje ponude**, osobito onda kad ga je učinio glavnim čimbenikom pri prodaji kako bi time poboljšao konkurentnost i privlačnost svoje ponude u odnosu na ponude konkurenata.

Sud dodaje da kako bi se utvrdilo čini li proizvođačevo komercijalno jamstvo središnji ili odlučujući element ponude trgovca, valja uzeti u obzir sadržaj i opći sastav ponude s obzirom na dotičnu robu, važnost napomene o proizvođačevu komercijalnom jamstvu u pogledu glavnog čimbenika pri prodaji ili reklamnog argumenta, mjesto koje ta napomena zauzima u ponudi, opasnost od dovođenja u zabludu ili zabunu koju ta napomena može stvoriti kod prosječnog potrošača koji je prosječno obaviješten i koji postupa s uobičajenom pažnjom i oprežnošću u pogledu različitih prava na jamstvo koja on može ostvariti ili stvarnog identiteta jamca, postojanje pojašnjenja o drugim jamstvima koja su povezana s robom u ponudi i svaki drugi element na temelju kojeg se može utvrditi objektivna potreba zaštite potrošača.

Kao drugo, kad je riječ o pitanju koje informacije treba pružiti potrošaču u vezi s „uvjetima” proizvođačeva komercijalnog jamstva⁴, Sud presuđuje da je trgovac dužan potrošaču, u cilju postupanja u skladu s njegovim legitimnim interesom da dobije informacije o proizvođačevu komercijalnom jamstvu kako bi mogao donijeti odluku o tome da se ugovorno obveže prema trgovcu, pružiti sve informacije o uvjetima za primjenu i ostvarenje prava iz dotičnog komercijalnog jamstva. Osim trajanja i geografskog područja na koje se jamstvo odnosi, koji su izričito navedeni u članku 6. stavku 2. drugoj alineji Direktive o prodaji i o jamstvima za robu široke potrošnje⁵, te informacije mogu uključivati ne samo mjesto popravka u slučaju nastanka štete ili eventualna ograničenja jamstva nego, ovisno o okolnostima, i ime i adresu davatelja jamstva.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

⁴ Taj pojam nalazi se u članku 6. stavku 1. točki (m) Direktive o pravima potrošača.

⁵ Direktiva 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL 1999., L 171, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 22., str. 17. i ispravak SL 2017., L 153, str. 41.)